

maalet om, hvad den vundne Sejr skal bruges til af den nuværende Regering. Før Valget var der ikke mindste Tvivl derom; den skulde bruges til at redde Landet fra al den Fordærvelse, som stammede fra de foregaaende Aars Styre, og den skulde tilvejebringe en bedre sønderjydske Politik, som i det sidste afgørende Øjeblik vilde være i Stand til at skaffe en anden Ordning end den, som Rigsdagen oprindeligt havde fastslaaet. Det var en Politik, som skulde bruge sin Sejr under Løsenet: Erhvervsfrihedens øjeblikkelige Genindførelse med Bortfald af Statstilskud for derigennem at sikre bedre Forhold for Forbrugerne og Producenterne, bedre Forhold for Statskassen, bedre Forhold for Skatteyderne gennem en lavere Beskatning og endelig en Forbedring af vore Valutaforhold. Herpaa blev Sejren, som bekendt, vundet, men enhver, som ser og hører, ved, at efter Sejren er alt, hvad der er kommet frem, Vidnesbyrd om, at Regeringen har maattet opgive eller afsvække den bebudede Politik. I saa Henseende er der altsaa en mægtig Forskel paa denne Regerings oprindelige Fremtræden og dens Holdning nu. Dens Fremtræden var stærk; det var de stærke Mænd, navnlig de stærke Ords Mænd. Og ligesom for at markere synligt for hele Folket, at der var sket et Systemskifte, iklædte denne Regering sig straks ved sin Tiltræden forskellige Slags Baand og Stjerner og traadte derved i Spidsen for en Udvikling, en Genudvikling af hele Ordensvæsenet. Nu kan der om dette siges meget og er i Tidernes Løb sagt meget, ogsaa den Gang, da Venstre havde Ordensvæsenets Afskaffelse paa sit Program; men jeg tror kun, at der kan siges een Ting om det særlige Forhold, som her er til Stede. Mange spotter over Ordener i Almindelighed, men Ministres Selvforsyning kan ikke andet end vække Munterhed. Det er blevet sagt — jeg har hørt det af den højtærede Landbrugsminister paa et Møde, hvor jeg selv var til Stede —, at man ikke kunde krænke paa et højt Sted ved at afslaa det modtage Ordener. Jeg skal gøre opmærksom paa, at der er højt ansete Mænd udenfor denne Sal, som ikke har krænket paa noget som helst Sted ved i Tide at sige fra. Men selv i dette Forhold — som vel gør det naturligt for Rigsdagen, da dette Væsen ikke kan dø en naturlig Død, saaledes som det var ved at dø i tidligere Perioder, at spørge sig, om det da ikke er nødvendigt at genoptage Venstres gamle Politik og søge Ordensvæse-

nets Afskaffelse lovfæstet —, var der lige i den stærke Fremtræden dog en vis Svaghed. Uniformen, som vises om Dagen, tog man ikke. Og medens Ordensvæsenet altsaa flourer, er der, saa vidt jeg har kunnet se, ikke sket nogen Genoplivelse af det Titelvæsen for andre, fra Gehejmetetsraaden til Kammerraaden, hvortil der kræves ministeriel Kontrasignatur. Altsaa, lige fra dens første stærke Fremtræden var der en vis Svaghed. Jeg ved ikke, om det ogsaa var og er for at markere synligt for alle et Systemskifte, at den højtærede Justitsminister vedblivende beklæder en lønnet Stilling indenfor en Institution, hvor hans Embedsmyndighed vil være af Betydning. I alt Fald markeres da ogsaa dette Systemskifte paa en underlig svag Maade, eftersom jeg ser, at den højtærede Finansminister ganske korrekt har nedlagt sit Mandat i Nationalbanken.

Men dette var før. Hvorledes er da Forholdene nu? Ja, Trontalen var jo en i yderste Grad forbeholden Tale. Den nævnte mange vigtige Spørgsmaal, men den sagde intet afgørende derom. Jeg skal ikke om den højtærede Finansministers Forelæggelsestale anvende et saa uærbødigt Udtryk som det, en af hans Tilhængere, en af de omvendte Radikale, har brugt i „Finanstidende“, hvor han siger, at den var saa mager som en irsk Sultekunstner. Jeg skal nøjes med at sige, at den var forbeholden, forsigtig, næsten ængstelig berørende Tidens Spørgsmaal. Og hertil kommer saa det ærede Medlem Hr. Brorsens Tale i Gaar, hvori der indeholdes en forsonlig Opfordring til hele Rigsdagen, til alle Partier, om et Samarbejde og med udtrykkelig Fremhævelse af, at man ikke særlig henvender sig til et enkelt Parti. Altsaa, saa langt som muligt bort fra de stærke Toner ved denne Periodes Begyndelse. Hvad da det nuværende Ministerium er, det ved man i Øjeblikket saare lidet om. Naar man i Dokumenter eller Romaner ser Hr. N. N. træde frem, saa er det en unævnt, en ubekendt. Ministeriet N. N. kan ogsaa være hvad som helst.

Om de vigtige og betydningsfulde Spørgsmaal, som saaledes med ængstelig Forsigtighed er berørte af Trontalen og af den højtærede Statsminister, skal jeg nu fremsætte nogle Udtalelser. I Trontalens Udtalelse om det sønderjydske Spørgsmaal omtales Arbejdet indenfor den gængvundne Landsdel, og der tilføjes: „Et Arbejde, under hvilket vi ikke vil glemme Omsorgen for dansk Sprog og Kulturs Bevarelse